

USTAWA

z dnia 15 lutego 1989 r.

Prawo dewizowe.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa reguluje zasady obrotu dewizowego i stosowania kursów walutowych, obowiązek zgłaszania mienia osób krajowych znajdującego się za granicą i mienia osób zagranicznych znajdującego się w kraju, a także właściwość organów w sprawach dewizowych oraz zasady kontroli dewizowej.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) osoba krajowa:

- a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania w kraju,
- b) osobę prawną oraz nie mającą osobowości prawnej jednostkę organizacyjną, utworzoną zgodnie z przepisami prawa, mające siedzibę w kraju,

c) polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne, urzędy konsularne i inne polskie przedstawicielstwa korzystające z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych lub konsularnych;

2) osoba zagraniczna:

- a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania za granicą,
- b) osobę prawną oraz nie mającą osobowości prawnej jednostkę organizacyjną, mające siedzibę za granicą,
- c) oddziały i przedstawicielstwa z siedzibą za granicą osób prawnych oraz nie mających osobowości prawnej jednostek organizacyjnych mających siedzibę w kraju,
- d) oddziały i przedstawicielstwa w kraju osób prawnych oraz nie mających osobowości prawnej jed-

nostek organizacyjnych mających siedzibę za granicą,

e) obce przedstawicielstwa dyplomatyczne, urzędy konsularne oraz inne obce przedstawicielstwa korzystające z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych lub konsularnych;

3) wartość dewizowa:

a) znaki pieniężne (banknoty i monety) będące za granicą prawnym środkiem płatniczym oraz te, które przestały być takim środkiem, lecz podlegają wymianie, zwane dalej „walutami obcymi”,

b) wystawione w walutach obcych akcje, świadectwa udziałowe, obligacje, książeczki i inne dowody oszczędnościowe, certyfikaty i kwity depozytowe, czek, czek podróżniczy, weksle, akredytywy, polecenia wypłat oraz wszelkie dokumenty bankowe i finansowe podlegające wymianie na waluty obce,

c) złoto i platynę w stanie nie przerobionym oraz w postaci sztab, monet bitych po 1850 r., półfabrykatów, z wyjątkiem stosowanych w technice dentystycznej, a także wyroby ze złota i platyny zazwyczaj nie wytwarzane z tych kruszców,

d) znaki pieniężne Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej będące w kraju prawnym środkiem płatniczym oraz te, które przestały być takim środkiem, lecz podlegają wymianie, zwane dalej „walutą polską” — jeżeli są przedmiotem wywozu za granicę lub przywozu z zagranicy albo międzynarodowych pieniężnych przekazów bankowych lub pocztowych,

e) wystawione w walucie polskiej akcje, świadectwa udziałowe, obligacje, książeczki i inne dowody oszczędnościowe, certyfikaty i kwity depozytowe, czek, czek podróżniczy, weksle, akredytywy, polecenia wypłat oraz wszelkie dokumenty bankowe i finansowe podlegające wymianie na walutę polską — jeżeli są przedmiotem wywozu za granicę lub przywozu z zagranicy;

4) obrót dewizowy:

a) zawarcie umowy lub dokonanie innej czynności prawnej powodującej lub mającej powodować płatność środkami stanowiącymi wartości dewizowe bądź przeniesienie własności wartości dewizowych albo przeniesienie wierzytelności lub zobowiązania, których przedmiotem są wartości dewizowe,

b) wywóz za granicę i przywóz z zagranicy wartości dewizowych, a także dokonywanie międzynarodowych pieniężnych przekazów bankowych lub pocztowych;

5) bank dewizowy — bank upoważniony do czynności, na których dokonywanie, stosownie do przepisów ustawy, jest wymagane zezwolenie dewizowe;

6) podmiot gospodarczy — osobę krajową prowadzącą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o prowadzeniu danego rodzaju działalności;

7) kraj — terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Art. 3. Minister Finansów, z urzędu lub na wniosek osób zainteresowanych, rozstrzyga wątpliwości w sprawach statusu dewizowego osób wymienionych w art. 2 pkt 1 i 2.

Rozdział 2

Dokonywanie obrotu dewizowego

Art. 4. Wartości dewizowe mogą być przedmiotem własności osób krajowych w kraju i za granicą oraz osób zagranicznych w kraju. Osoby krajowe i zagraniczne mogą swobodnie dokonywać obrotu dewizowego, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w przepisach niniejszego rozdziału.

Art. 5. 1. Osoby krajowe w kraju są obowiązane sprowadzić do kraju znajdujące się za granicą wartości dewizowe, stanowiące ich własność, nie później niż w terminie 2 miesięcy od ich uzyskania.

2. Jeżeli osoba krajowa uzyskała wartości dewizowe w czasie pobytu za granicą, jest obowiązana sprowadzić je do kraju w terminie 2 miesięcy od powrotu do kraju.

3. Odstąpienie od obowiązku, o którym mowa w ust. 1 i 2, wymaga zezwolenia dewizowego.

Art. 6. 1. Podmioty gospodarcze są obowiązane odprzedawać bankom dewizowym część wpływów w walutach obcych, uzyskiwanych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, ustali wysokość i szczegółowe zasady obliczania podlegającej odprzedaży części wpływów, o których mowa w ust. 1, zakres zwolnień od tego obowiązku oraz tryb dokonywania rozliczeń z tego tytułu.

Art. 7. Osoby krajowe fizyczne są obowiązane odprzedawać bankom dewizowym 60% wartości dewizowych w walucie obcej, otrzymywanych od zagranicznych instytucji ubezpieczeniowych z tytułu renty lub emerytury, po kursie, o którym mowa w art. 14 ust. 1.

Art. 8. Następujące czynności obrotu dewizowego wymagają zezwolenia dewizowego:

1) wywóz za granicę wartości dewizowych, a także ich przekaz za granicę drogą pocztową lub bankową, z wyjątkiem:

a) wywozu za granicę przez osoby krajowe fizyczne walut obcych do wysokości określonej przez Ministra Finansów w zezwoleniu dewizowym ogólnym,

b) wywozu za granicę przez osoby zagraniczne fizyczne walut obcych przywiezionych przez te osoby do kraju do wysokości pozostałej po potrąceniu kwot walut obcych podlegających obowiązkowej wymianie, o której mowa w art. 11,

c) przekazu za granicę przez podmioty gospodarcze walut obcych na cele zakupów towarów i usług związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą;

2) przywóz do kraju waluty polskiej, z wyłączeniem waluty wywiezionej uprzednio za zezwoleniem dewizowym;

3) dokonywanie czynności obrotu dewizowego w kraju między osobami krajowymi a osobami zagranicznymi, z wyjątkiem:

a) przyjmowania przez osoby krajowe darowizn wartości dewizowych od osób zagranicznych,

b) rozporządzania wartościami dewizowymi w testamencie,

c) obrotu z zagranicą towarami i usługami dokonywanego przez podmioty gospodarcze;

- 4) udzielanie i zaciąganie kredytów przez osoby krajowe w obrocie dewizowym z zagranicą;
- 5) dokonywanie zakupów wartości dewizowych w celu dalszej odprzedaży z zyskiem;
- 6) rozporządzanie przez podmioty gospodarcze walutami obcymi uzyskanymi z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej na cele nie związane z tą działalnością;
- 7) ustalanie oraz dokonywanie w kraju w stosunkach między osobami krajowymi płatności w wartościach dewizowych za nabywany towar lub świadczoną usługę i pracę;
- 8) zawarcie umowy rachunku bankowego z bankiem zagranicznym przez osoby krajowe w kraju.

Art. 9. 1. Banki dewizowe mogą na podstawie zezwolenia dewizowego Prezesa Narodowego Banku Polskiego organizować przetargi, na których podmioty gospodarcze mogą dokonywać sprzedaży, a także kupna walut obcych na pokrywanie ich zobowiązań w tych walutach.

2. Kupno walut obcych na przetargach przez podmioty gospodarcze działające na podstawie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o zasadach prowadzenia na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej działalności gospodarczej w zakresie drobnej wytwórczości przez zagraniczne osoby prawne i fizyczne (Dz. U. z 1985 r. Nr 13, poz. 58 i z 1988 r. Nr 41, poz. 325) oraz ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej z udziałem podmiotów zagranicznych (Dz. U. Nr 41, poz. 325) wymaga zezwolenia dewizowego.

3. Ministrowie Finansów i Współpracy Gospodarczej z Zagranicą oraz Prezes Narodowego Banku Polskiego określają ogólne zasady przeprowadzania przetargów, o których mowa w ust. 1.

Art. 10. 1. Osoby krajowe mogą prowadzić punkty kupna i sprzedaży walut obcych na podstawie zezwolenia dewizowego Narodowego Banku Polskiego.

2. Osoby prowadzące punkty kupna i sprzedaży walut obcych mogą kupować waluty obce od osób zagranicznych i krajowych nie będących podmiotami gospodarczymi i sprzedawać je osobom krajowym nie będącym podmiotami gospodarczymi.

Art. 11. 1. Osoby zagraniczne fizyczne, nie będące obywatelami polskimi, są obowiązane dokonywać w banku dewizowym wymiany walut obcych na walutę polską w celu pokrycia kosztów pobytu w kraju lub w inny sposób zapewnić pokrycie tych kosztów.

2. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określa stawki, szczegółowe zasady i tryb wymiany walut obcych lub zapewnienia innego sposobu pokrycia kosztów pobytu przez osoby określone w ust. 1, tryb kontroli jego wykonania oraz zwolnień od tego obowiązku.

Art. 12. 1. Osoby zagraniczne są obowiązane dokonywać zapłaty w walucie polskiej, po udokumentowaniu jej pochodzenia z wymiany walut obcych w banku dewizowym, następujących należności na rzecz osób krajowych:

- 1) za usługi i świadczenia zakładów leczniczych i uzdrowiskowych;

- 2) z tytułu:
  - a) opłat i kosztów w postępowaniu sądowym i administracyjnym,
  - b) poręczeń i kar grzywny, z wyjątkiem nałożonych w trybie postępowania mandatowego,
  - c) ceł, podatków, opłat lokalnych oraz opłaty skarbowej;
- 3) z tytułu zakupu nieruchomości, praw ustanowionych na nieruchomości, spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego oraz wynikających z przydziału spółdzielni mieszkaniowych: prawa do domu jednorodzinnego lub prawa do lokalu w małym domu mieszkalnym;
- 4) za usługi przewozu osób oraz usługi spedycji, przewozu i ubezpieczenia przesyłek na trasach zagranicznych;
- 5) z tytułu najmu i dzierżawy lokali mieszkalnych i użytkowych, usług hotelarskich i kempingowych.

2. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowe zasady dokumentowania pochodzenia waluty polskiej, o którym mowa w ust. 1, zakres zwolnień od tego obowiązku oraz tytuły pochodzenia waluty polskiej równorzędne z wymianą walut obcych.

Art. 13. 1. Osoby krajowe są obowiązane dokonywać płatności za granicę oraz pobierać należności pieniężne z zagranicy w walucie obcej za pośrednictwem banku dewizowego.

2. Odstąpienie od obowiązków określonych w ust. 1 wymaga zezwolenia dewizowego.

Art. 14. 1. W obrocie dewizowym i rozrachunkach stosuje się, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ust. 3 i 4, kursy walut obcych w złotych, ustalone przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

2. Zasady stosowania kursów, o których mowa w ust. 1, określa Prezes Narodowego Banku Polskiego.

3. Na przetargach, o których mowa w art. 9, oraz przy kupowaniu i sprzedawaniu walut obcych, o których mowa w art. 10, stosuje się ceny ustalane umownie przez kupującego i sprzedającego te waluty.

4. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do sprzedaży walut obcych między podmiotami gospodarczymi, jak również do innych czynności obrotu dewizowego, na których dokonywanie nie jest wymagane zezwolenie dewizowe.

Art. 15. 1. Prezes Narodowego Banku Polskiego ustala zasady i normy sprzedaży wartości dewizowych osobom krajowym fizycznym na pokrycie kosztów podróży i pobytu za granicą.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Prezes Narodowego Banku Polskiego może nałożyć obowiązek stosowania dopłaty w złotych do kursu walut obcych przy ich sprzedaży osobom krajowym fizycznym oraz, w porozumieniu z Ministrem Finansów, określić przeznaczenie środków pochodzących z dopłaty.

Art. 16. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może rozciągnąć stosowanie przepisów art. 6 i 9 na wpływy podmiotów gospodarczych w jednostkach rozrachunkowych stosowanych w handlu zagranicznym, uzyskiwane z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, lub w inny sposób ustalić zasady dysponowania przez podmioty gospodarcze tymi wpływami.

Rozdział 3

Obowiązek zgłaszania mienia

Art. 17. 1. Osoby krajowe, z wyjątkiem cudzoziemców, są obowiązane zgłosić Narodowemu Bankowi Polskiemu ich mienie znajdujące się za granicą. Obowiązek zgłoszenia mienia Skarbu Państwa ciąży na tych państwowych jednostkach organizacyjnych, pod których zarządem to mienie się znajduje.

2. Osoby zagraniczne są obowiązane zgłosić Narodowemu Bankowi Polskiemu ich mienie znajdujące się w kraju. Jeżeli mienie znajduje się w posiadaniu lub zarządzie innej osoby niż właściciel, obowiązek zgłoszenia ciąży na tej osobie. Obowiązek zgłoszenia mienia nie dotyczy przedstawicielstw dyplomatycznych, urzędów konsularnych i misji specjalnych państw obcych oraz ich cudzoziemskiego personelu, a także organizacji międzynarodowych lub osób korzystających z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych na mocy umów, ustaw lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych.

3. Zgłoszeniu podlega również utrata mienia.

4. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, ustali zakres i tryb wykonania obowiązków określonych w ust. 1—3.

Art. 18. Narodowy Bank Polski jest obowiązany przestrzegać tajemnicy o mieniu zgłoszonym w myśl art. 17; przepisy Prawa bankowego o tajemnicy obrotów i stanów rachunków bankowych stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Właściwość organów w sprawach dewizowych oraz zasady kontroli dewizowej

Art. 19. 1. Organem właściwym w sprawach dewizowych jest Minister Finansów.

2. Minister Finansów, realizując politykę dewizową, kredytową i płatniczą w obrotach z zagranicą, koordynuje działalność dewizową organów upoważnionych do dokonywania czynności dewizowych na podstawie przepisów ustawy. Minister Finansów sprawuje ogólny nadzór w sprawach dewizowych i w ramach tego nadzoru zapewnia jednolite stosowanie przepisów ustawy, z zastrzeżeniem art. 22.

Art. 20. 1. Zezwolenie dewizowe może być udzielone jako zezwolenie ogólne lub indywidualne. W zezwoleniu może być ustalony obowiązek spełnienia określonych warunków.

2. Zezwolenie dewizowe ogólne jest udzielane dla ogółu albo dla określonego kręgu osób krajowych lub zagranicznych. W pozostałych wypadkach udziela się zezwoleń dewizowych indywidualnych.

Art. 21. 1. Ogólnych zezwoleń dewizowych udziela Minister Finansów, w drodze zarządzenia.

2. Indywidualnych zezwoleń dewizowych udziela Narodowy Bank Polski. Prezes Narodowego Banku Polskiego, w porozumieniu z Ministrem Finansów, ustali zasady udzielania tych zezwoleń.

3. Udzielenie zezwolenia dewizowego jednej ze stron na zawarcie i wykonanie umowy oznacza zezwolenie również dla drugiej strony oraz osoby trzeciej, której

umowa dotyczy, jeżeli w zezwoleniu nie zastrzeżono inaczej.

Art. 22. Decyzje w sprawach indywidualnych zezwoleń dewizowych mogą być zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 23. Minister Finansów, realizując uchwalony przez Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej plan bilansu płatniczego oraz zapobiegając przekroczeniu przyjętego w nim poziomu zadłużenia zagranicznego państwa:

- 1) określa przeznaczenie wartości dewizowych uzyskanych w ramach odprzedaży i wymiany, o których mowa w art. 6, 7 i 11,
- 2) współdziała z Prezesem Narodowego Banku Polskiego w tworzeniu rezerwy dewizowej państwa oraz określaniu zasad gospodarowania tą rezerwą,
- 3) może określić, w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego, dopuszczalną wysokość zadłużenia zagranicznego banków dewizowych.

Art. 24. 1. Prezes Narodowego Banku Polskiego, w porozumieniu z Ministrem Finansów, może upoważnić określone banki do czynności, na których dokonywanie, stosownie do przepisów ustawy, jest wymagane zezwolenie dewizowe.

2. Prezes Narodowego Banku Polskiego może ustalać, w porozumieniu z Ministrem Finansów, poziom rezerw dewizowych banków dewizowych oraz sposób ich zagospodarowania.

Art. 25. 1. Obrót dewizowy oraz inne czynności, na których dokonanie, stosownie do przepisów ustawy, jest wymagane zezwolenie dewizowe, podlegają kontroli dewizowej.

2. Kontroli dewizowej podlega również wykonywanie obowiązku zgłoszenia mienia.

Art. 26. 1. Kontrolę dewizową wykonują Minister Finansów i podległe mu organy, z zastrzeżeniem art. 27 ust. 1, na zasadach i w trybie kontroli finansowej.

2. Organy wykonujące kontrolę dewizową są uprawnione do żądania informacji o obrotach i stanach na bankowych rachunkach w walutach obcych, z wyjątkiem dotyczących wkładów oszczędnościowych, oraz o mieniu zgłoszonym w myśl art. 17 ust. 1 i 2.

3. Kontrolę dewizową wykonują również:

- 1) Narodowy Bank Polski — w zakresie dokonywania czynności, o których mowa w art. 25 ust. 1, przez banki dewizowe oraz osoby krajowe i zagraniczne, które uzyskały indywidualne zezwolenie dewizowe na te czynności,
- 2) banki dewizowe — w zakresie płatności i rozliczeń w obrocie dewizowym, dokonywanym za ich pośrednictwem,
- 3) organy administracji celnej — w zakresie granicznej kontroli dewizowej oraz kontroli dewizowej przesyłek pocztowych,
- 4) organy Wojsk Ochrony Pogranicza — w zakresie granicznej kontroli dewizowej, w razie posiadania uprawnień do wykonywania kontroli celnej,
- 5) organy administracji pocztowej — przy nadawaniu przesyłek pocztowych za granicę.

Art. 27. 1. Graniczną kontrolę dewizową wykonują organy administracji celnej i organy Wojsk Ochrony Pogranicza na zasadach i w trybie kontroli celnej.

2. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Współpracy Gospodarczej z Zagranicą, w drodze rozporządzenia, może określać zasady i tryb granicznej oraz pocztowej kontroli dewizowej odmiennie od zasad i trybu kontroli celnej.

Art. 28. 1. Osoby krajowe i zagraniczne są obowiązane, na żądanie organów kontroli dewizowej, udzielać ustnych i pisemnych wyjaśnień oraz udostępniać wymagane dokumenty w sprawach objętych kontrolą dewizową.

2. Osoby krajowe i zagraniczne dokonujące przywozu z zagranicy i wywozu za granicę wartości dewizowych są obowiązane zgłosić i na żądanie organów kontroli dewizowej przedstawić posiadane wartości dewizowe do kontroli.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 29. W przepisach obowiązujących ustaw wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ustawie z dnia 4 maja 1982 r. o Narodowej Radzie Kultury oraz o Funduszu Rozwoju Kultury (Dz. U. Nr 14, poz. 111 i z 1988 r. Nr 19, poz. 132) art. 8 skreśla się,
- 2) w ustawie z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 i z 1989 r. Nr 4, poz. 24) w art. 79 ust. 2 i 3 skreśla się,
- 3) w ustawie z dnia 16 września 1982 r. — Prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 39, poz. 176, z 1986 r. Nr 39, poz. 192, z 1987 r. Nr 33, poz. 181, z 1988 r. Nr 41, poz. 324 i z 1989 r. Nr 3, poz. 12) art. 86 skreśla się,
- 4) w ustawie z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181 oraz z 1988 r. Nr 19, poz. 132 i Nr 41, poz. 324) w art. 43 w ust. 1 pkt 4 skreśla się,
- 5) w ustawie z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz. U. Nr 36, poz. 170, z 1987 r. Nr 22, poz. 128 i z 1988 r. Nr 41, poz. 328) w art. 14 ust. 2 skreśla się,
- 6) w ustawie z dnia 23 grudnia 1985 r. o centralnych funduszach rozwoju nauki i techniki (Dz. U. Nr 59, poz. 297, z 1986 r. Nr 47, poz. 226 oraz z 1987 r. Nr 22, poz. 126 i Nr 33, poz. 181) art. 13 skreśla się,
- 7) w ustawie z dnia 16 lipca 1987 r. o jednostkach innowacyjno-wdrożeniowych (Dz. U. Nr 22, poz. 126) art. 14 skreśla się,
- 8) w ustawie z dnia 16 lipca 1987 r. o kinematografii (Dz. U. Nr 22, poz. 127) w art. 42 ust. 3 i 4 skreśla się,
- 9) w ustawie z dnia 10 października 1987 r. o nasieniu (Dz. U. Nr 31, poz. 166) art. 28, w art. 32 w ust. 5 pkt 2 oraz w art. 56 w ust. 2 pkt 5 skreśla się.

Art. 30. Pozostają w mocy zezwolenia dewizowe udzielone na podstawie ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) w zakresie, w jakim uzyskanie zezwolenia dewizowego jest wymagane stosownie do przepisów niniejszej ustawy.

Art. 31. Zgłoszenie mienia osób krajowych znajdującego się za granicą i mienia osób zagranicznych znajdującego się w kraju, dokonane na podstawie ustawy wymienionej w art. 30, uważa się za spełnienie obowiązku przewidzianego w art. 17 niniejszej ustawy.

Art. 32. Sprawy dewizowe wszczęte i nie zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają rozpatrzeniu według tej ustawy.

Art. 33. Traci moc ustawa z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288).

Art. 34. Ustawa wchodzi w życie z dniem 15 marca 1989 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. *K. Barcikowski*
Sekretarz Rady Państwa: *Z. Surowiec*